

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL X Nr. 36

VINERI 23 IULIE 1954

4 PAGINI, 25 BANI

O măreață victorie a forțelor păcii

Conferința de la Geneva, care timp de aproape trei luni a stat în centrul atenției opiniei publice mondiale, și-a încheiat lucrările cu succes. Armistițiul în Indochina a fost semnat. Pe calea undelor și a telegramelor de presă, vestea acestei mari victorii a forțelor păcii s-a răspândit cu viteza fulgerului în întreaga lume, stîrnind bucurie și noi speranțe în inimile sutelor de milioane de oameni.

Tunurile care au pîrîlit timp de opt ani de zile pămînturile Indochinei vor amuți. Nu vor mai fi secerate tinere vieți din rândurile popoarelor Indochinei și din rândurile poporului francez. Încă un focar de război care amenința să-și întindă orizontul vilvaletă a fost stins, prin lupta hotărîtă, perseverentă, a forțelor păcii.

Sînt cunoscute imensele pierderi ce care a fost presărat pămîntul Indochinei ca urmare a războiului dus de colonialiștii francezi, a jăzbitului de cercuri agresive ale S.U.A. Murdarul război din Indochina — cum era el numit de fiecare om cîștit din Franța — a adus totodată sacrificii grele, în oameni și materiale și poporului francez. Chiar în cadrul Adunării Naționale Franceze s-a arătat că aceste pierderi depășesc o mult numărul de 200.000 de morți și răniți și mai bine de 2.000 de miliarde de franci. Revisita americană „Reader's Digest” — obișnuită să socotească viețile omenești în contravaloarea lor strict comercială — a scris nu de mult, că „în opt ani de război au costat Franța o sumă aproape egală cu ceea ce are a primit-o din partea Statelor Unite ale Americii ca ajutor economic și militar”.

Cu excepția unui mînunchi îngust de trădători, zdrobitora majoritate a poporului francez, și alături de toate popoarele iubitoare de pace din lume, s-au pronunțat cu hotărîre împotriva războiului murdar din Indochina, dorind din toată inima să se pună capăt vărsării de sînge.

Masele largi populare ale Franței, ca și popoarele Indochinei, și-au pus îndreptățite nădejdi în conferința de la Geneva. Datorită eforturilor depuse de delegații Uniunii Sovietice, avînd alături de delegații Republicii Populare Chineze, ai R.D. Vietnam, sprijiniți de toate popoarele iubitoare de pace, aceste nădejdi nu au fost înșelate. În felul cum conferința de la Geneva și-a încheiat lucrările, popoarele lumii vîd triumful spiritului tratativelor asupra politicii „de pe poziții de forță”, încă o demonstrare puternică a faptului că nu există problema internațională litigioasă care să nu poată fi rezolvată pe calea pașnică a tratativelor. Această poziție a fost ferm și consecvent afirmată prin politica sa externă de Uniunea Sovietică — avînd sprijinul tuturor popoarelor iubitoare de pace.

„Acordurile adoptate la conferință, care sînt bazate pe recunoașterea drepturilor naționale ale popoarelor din Indochina și în seama de Interesele Franței — a arătat V. M. Molotov, șeful delegației sovietice — nu pot fi considerate altfel decît ca o serioasă victorie a forțelor păcii, ca un mare pas pe calea spre slăbirea încordării în relațiile internaționale.”

La baza rezolvării juste a problemelor indochineze au stat pronunțările făcute la 8 iunie de delegația Uniunii Sovietice, al cărei rol a fost de primă însemnătate în încetarea operațiunilor militare din Indochina.

Comentariile de presă și ale observatorilor din lumea întreagă subliniază pe

Trecut euvnt faptul însemnat că rezultatele conferinței de la Geneva au confirmat justele principii de care-l apăra întreaga politică externă a Uniunii Sovietice și anume că nu există probleme litigioase în actualele relații internaționale care să nu poată fi rezolvate pe calea tratativelor și a acordurilor îndreptate spre întărirea păcii.

Acordurile semnate la conferința de la Geneva de către statele interesate — Vietnamul, Laosul și Cambodgia de o parte și Franța de alta — arată că un prim și hotărît pas a fost făcut pe acest drum, al întăririi păcii și colaborării internaționale. Totodată, acordurile înseamnă o recunoaștere internațională a luptei de eliberare națională, a mărețelor sacrificii și eroismului popoarelor indochineze.

Trebuie subliniată contribuția deosebit de importantă de care a adus-o la conferința de la Geneva Republica Populară Chineză. Acest fapt a făcut cu tărie dovada că problemele internaționale — ale Asiei ca și cele ale lumii întregi — nu pot fi rezolvate fără participarea unui popor ce numără un sfert din populația globului. Această contribuție la cauza păcii mai dovedește că îndeplinindu-și cu strălucire rolul ei de mare putere, prezența Republicii Populare Chineze la O.N.U. trebuie cît mai grabnic rezolvată, ca restabilirea legitimității ei drepturi în cadrul acestei organizații nu mai îngăduie amînări.

Opinia publică internațională știe că succesul conferinței de la Geneva a fost obținut prin lupta hotărîtă a forțelor păcii împotriva uneltirilor cercurilor interesate în menținerea și încordarea continuă a situației internaționale. Este un fapt că atât în preajma conferinței de la Geneva cît și în tot timpul desfășurării ei, diplomația americană a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a zădărnici tratativele. Presa americană arată că Dulles consideră, ca și mai înainte, crearea într-o formă sau alta, a pactului Asiei de sud-est — camuflaj sub care se ascunde tendința de a se crea un bloc militar îndreptat împotriva Republicii Populare Chineze, precum și împotriva mișcării naționale de eliberare din Asia — drept sarcina sa principală.

Firește, toate aceste forțe agresive coalizate își vor spori turbarea, se va înzestura lor împotriva păcii și împotriva celor care luptă pentru menținerea și apărarea ei.

Popoarele lumii sînt conștiente de această primădie, ele își ascut tot mai mult vigilența și, în același timp, își manifestă bucuria pentru noua victorie reportată de forțele păcii la conferința de la Geneva, victorie ce reprezintă încă un pas înainte spre obținerea destinderii în relațiile internaționale, spre statornicirea unei păci trănice în Asia și în lumea întreagă.

Uniunea Sovietică a dovedit și la Geneva aceeași consecvență și aceeași hotărîre în apărarea celui mai de preț bun al omenirii — păcea. Faptele au demonstrat că ea este bastionul de neclintit al tuturor forțelor păcii din toate țările, că în fruntea lăzărului socialismului, Uniunea Sovietică stă de straajă păcii și securității popoarelor.

În aceste zile, cînd pe întreg globul e întîmpinată cu neagrăit bucurie vestea încetării lucrului în Indochina, fiecare om cîștit își îndreaptă gândurile recunoscătoare spre marea Uniune Sovietică, citidela de neînving a păcii și prieteniei între popoare.

Vladimir Efremov simți că cineva se află în spatele său. Se întoarse și salutîndu-l pe Alexandr Tihonovici Maikov, opri strungul.

— E adevărat că l-ai chemat la întrecere pe Smislov? — întrebă Maikov, încruntîndu-se.

— Am comis o asemenea greșală, răspunse pe un ton glumit Efremov.

— Dar nu ție leamă, frate, că vei suferi o intrinsecă? — îl întrebă fără menajamente Alexandr Tihonovici. — Smislov este strungar de categoria a șaptea iar tu ești de-abia la categoria cincea și încălămîntea și a rupt-o de zece ori mai mult decît tine pe drumul spre secție.

— Atunci ce sînt în dați, Alexandr Tihonovici? Să renunț? Încă nu e țieziu. Cum s-ar zice, se întrec între ei muncitorii cu experiență iar noi, elevii lui Maikov, să primim și să tragem învățăminte. Nuri așa?

Fața slăbuță a lui Vladimir se îmbujoră. Tînărul muncitor încheia și deschise mereu năsturi saloanelor Maikov începuse, fără voce, să admire pe acest tînăr bine făcut, înalt, care roșise de emoție. Ochii neșuși ai lui Efremov priveau drept înainte, așteptînd răspunsul.

— Este tare înflăcărat — mormăi intimidat Maikov. — Eu nu sînt împotriva întrecerii. În secția noastră toți se întrec. Dar trebuie să ții seama și de forțele tale, Vladimir zîmbi.

— Forțe există. Alexandr Tihonovici! Voi căuta să nu vă compromit.

Maikov dădu din cap. Tonul entuziast al lui Vladimir îi plăcuse dar îndreptîndu-se spre strungul său, el repetă încă odată: „Inflăcărat, tare inflăcărat...”

„Volodea pășise pentru prima oară pragul secției pentru fabricarea detaliilor pentru mașini a uzinei pentru construcția de mașini grele, numai cu cîteva ani în urmă. Nu a devenit dintîr-odată strungar tînăr nu și pierduse însă vremea zadarnic. Serile stătea vreme îndelungată aplecat deasupra cărților și încerca să inventeze el însuși anumite dispozitive, care să ridice productivitatea muncii. Pe atunci, nu reușise să-și realizeze ideile. Era evident lipsa practicii. Cînd Efremov a primit titlul de strungar de categoria treia a început să se simtă mai stăpîn pe sine. După cîteva luni el era strungar de categoria patra și executa lucrări complicate. Acum, el însuși avea elevi. Unuia dintre aceștia, Vladimir îl încercîndu-l un strung numai după o săptămînă. Însă mai apoi a regretat — e'evul a distrus în aceeași zi o piesă foarte importantă. Efremov a fost mutat pentru greșala sa. Dar a avut și alții de elevi, cu care se mîndrea din suflet. Nikolai Bukajkin a devenit strungar fruntaș. A fost și la Leningrad, pentru a-și împărtăși experiența. Nici Volodea nu se multumea cu primele succese. El știa că-și va fi greu să se întrecă cu Smislov. Și cu toate acestea l-a chemat la întrecere.

Muncitorii tînari îl numeau pe Alexandr Gheorghievici Smislov „deadea Sasa”. El ajutase multora să-și însușească tainele meseriei și unii au devenit sub ochii lui strungari de frunte. Deadea Sasa parea că nu se grăbește în timpul lucrului, dar la terminarea schimbului se constata de obicei că îndeplinea norma cu 200 procente. La sediute, el era dat tinerilor drept exemplu. Cînd Vladimir Efremov l-a chemat la întrecere, Smislov s-a bucurat. „Crește și simții noștri” — s-a gândit el și a răspuns îndată la chemare.

„Prima zi de întrecere n-a fost deloc norocoasă pentru Vladimir. Vreo cincisprezece minute a așteptat podul rulant, pentru ca să primească o nouă piesă. I se parea că macarajul nu-i acordă nici o atenție. Acesta observase de mult semnalele tînărului strungar, dar în secție exista un singur pod rulant. Ce putea să fac? Vladimir privea de pe cuțite. Piesa a fost, în sfîrșit, adusă. Dar era vădit că Vladimir se cam grăbea și era foarte emoționat. După cîteva minute, rusele azezului. „Va trebui să mă duc după unii nou” — se gîndi el cu tristețe.

La sculărie, magazionera analiză vreme îndelungată azezului rulant.

— Ai reușit să distrugi asemenea instrument! — spusese ea, supărată. — Nu te poți bizui pe cei tînari.

Se parea că magazionera se dîmbea de un veac primire rafturi, caudînd un azez de aceeași mărime, dar de gîsit nu găsi.

S-au terminat — îl anunță ea pe Vladimir — încearcă să treci mine, poate primim diese noi.

Efremov se intristă și se îndreptă în țiere spre strung. „Voi face găurile cu cuțitul — hotărî el. Dar cît timp voi pierde astiel! Privi spre Smislov și oftă. Acesta era foarte absorbit de muncă și nu acordă nici o atenție celor ce se petreceau în jur.

„Chiar în toată schimbului, deadea Sasa opri motorul strungului și se apropie de Vladimir. Un timp el urmări cum Efremov măsoară găurile cu șublerul. Apoi, întrebă:

— Lucreți fără azez? — L-am rupt... iar la magazia de scule n-am găsit altul... Smislov îl ascultă și după un minut reveni cu un azez nou, cu o strălucire mată sub stratul de solidol.

— I-ai, souse el scurt. — Mie, deocamdată, nu-mi trebuie.

— Multumesc! Vladimir zîmbi cu recunoștință. — Pe acesta n-am să-l rup.

Spre sfîrșitul schimbului, Vladimir își șterse de frunte picăturile de sudoare și la privirea întrebătoare a lui Maikov, care se apropia, mormăi drept răspuns: — Numai o sută treizeci de procente...

Asta nu e muncă, ci un adevărat chin. Podul rulant se țiraște ca o broască țestoasă, la sculărie nu mai sînt azezozare. Dacă deadea Sasa nu mi-ar fi dat alazezului său atunci nu știu nici dacă aș fi îndeplinit norma.

Maikov îl liniști:

— În curînd vei avea încă un pod rulant. Se vor aduce și azezozare dar nu trebuie să te descurăceți. Dacă ai intrat în horă, joacă pînă la sfîrșit. Și tusind a'daugă!

— Smislov a îndeplinit astăzi două norme.

Vladimir își scoase o țigară, o aprinse și spusese:

— As vrea să încerc mine să lucrez cu un avans ridicat. Ce credeți, va leși ceva?

— De ce nu? Numa! să te pregătești din timp față o rezervă de instrumente, ca să nu alergi mereu la sculărie iar în ceea ce privește avansul, iată ce te sfătuesc...

Și Maikov începu să-i explice cu răbdare considerentele sale.

„Luna se apropia de sfîrșit. Deocamdată, însă, era greu de stabilit cine va

INVIINGĂTORUL

L. SOFRONOV

Erau zile cînd Efremov se îndreptă sprezece minute a așteptat podul rulant, pentru ca să primească o nouă piesă. I se parea că macarajul nu-i acordă nici o atenție. Acesta observase de mult semnalele tînărului strungar, dar în secție exista un singur pod rulant. Ce putea să fac? Vladimir privea de pe cuțite. Piesa a fost, în sfîrșit, adusă. Dar era vădit că Vladimir se cam grăbea și era foarte emoționat. După cîteva minute, rusele azezului. „Va trebui să mă duc după unii nou” — se gîndi el cu tristețe.

La sculărie, magazionera analiză vreme îndelungată azezului rulant.

— Ai reușit să distrugi asemenea instrument! — spusese ea, supărată. — Nu te poți bizui pe cei tînari.

Se parea că magazionera se dîmbea de un veac primire rafturi, caudînd un azez de aceeași mărime, dar de gîsit nu găsi.

S-au terminat — îl anunță ea pe Vladimir — încearcă să treci mine, poate primim diese noi.

Efremov se intristă și se îndreptă în țiere spre strung. „Voi face găurile cu cuțitul — hotărî el. Dar cît timp voi pierde astiel! Privi spre Smislov și oftă. Acesta era foarte absorbit de muncă și nu acordă nici o atenție celor ce se petreceau în jur.

„Chiar în toată schimbului, deadea Sasa opri motorul strungului și se apropie de Vladimir. Un timp el urmări cum Efremov măsoară găurile cu șublerul. Apoi, întrebă:

— Lucreți fără azez? — L-am rupt... iar la magazia de scule n-am găsit altul... Smislov îl ascultă și după un minut reveni cu un azez nou, cu o strălucire mată sub stratul de solidol.

— I-ai, souse el scurt. — Mie, deocamdată, nu-mi trebuie.

— Multumesc! Vladimir zîmbi cu recunoștință. — Pe acesta n-am să-l rup.

Spre sfîrșitul schimbului, Vladimir își șterse de frunte picăturile de sudoare și la privirea întrebătoare a lui Maikov, care se apropia, mormăi drept răspuns: — Numai o sută treizeci de procente...

Asta nu e muncă, ci un adevărat chin. Podul rulant se țiraște ca o broască țestoasă, la sculărie nu mai sînt azezozare. Dacă deadea Sasa nu mi-ar fi dat alazezului său atunci nu știu nici dacă aș fi îndeplinit norma.

Maikov îl liniști:

— În curînd vei avea încă un pod rulant. Se vor aduce și azezozare dar nu trebuie să te descurăceți. Dacă ai intrat în horă, joacă pînă la sfîrșit. Și tusind a'daugă!

— Smislov a îndeplinit astăzi două norme.

Vladimir își scoase o țigară, o aprinse și spusese:

— As vrea să încerc mine să lucrez cu un avans ridicat. Ce credeți, va leși ceva?

— De ce nu? Numa! să te pregătești din timp față o rezervă de instrumente, ca să nu alergi mereu la sculărie iar în ceea ce privește avansul, iată ce te sfătuesc...

Și Maikov începu să-i explice cu răbdare considerentele sale.

„Luna se apropia de sfîrșit. Deocamdată, însă, era greu de stabilit cine va

leși învingător — Vladimir sau deadea Sasa. Și Smislov lucrea cu avans ridicat...

Ajunși dispoziții și mîndri ritmul îl deosebi din nou pe tînărul strungar. Dar pricepera în muncă nu-l părăsea nici pe Vladimir. În aceste zile, el se simțea mator, înțelega că nu e vorba numai de îndeplinirea în secția de azezozare erau muncitorii tînari. Unii dintre aceștia nu și îndeplineau nici măcar norma e țat acum, vazăind cum muncesc Efremov, e începeau fără să vrea să preturască timpul de muncă, obținînd primele succese. Din secția de azezozare se primeau zilnic tot mai multe piese. În secția de montaj ele se transformau în mașini de frezat, roți dîmțite, strunguri, carusel etc. Apoi, aceste mașini, purtînd marca uzinei din Kolomna, erau trimise în diferite colturi ale țării.

Primul care a afiat rezultatul întrecerii dintre Vladimir și deadea Sasa a fost Maikov. El a trecut pe la normatoarea, de la comitetul de secție și pe la șeful secției. A ajutat chiar tînari cu părul blond să umple mai repede tabela de indicii cu cifre.

Pînă să sune sirena mai erau doar cîteva minute Efremov și Smislov nu în trempuseră lucrul, desi graficul afiat nu departe îl imbia pe amîndoi, Vladimir și deadea Sasa strîngeau strîngiturile cu o răbdare prefăcută. Poate că în sinea lor ei sperau că Maikov, sau poate un altul se va apropia și le va anunța rezultatul. Dar nu veni nimeni. Ștergînd cu gîria strungul, Efremov se duse să-și ascuță cuțitul, cu și cum în momentul acela totu ar fi sfîrșit de acest lucru. Smislov privi în urma lui și rîse cu înțeles. Vladimir nu vîia să se apropie primul de grafic. Un asemenea gest după părerea lui ar fi făcut dovada lipsei de matoritate.

Atunci, deadea Sasa luă o poză nepăsătoare și se apropie fără grabă, de grafic. Tînărului și degețele, el citea cu atenție cifrele, simțînd alături asupra sa privirile curioase ale muncitorilor. Apoi deadea Sasa se îndreptă spre coltul în care Vladimir ascutea al treilea cuțit. Fără să spună vreun cuvînt, el îl opri din lucru și-și întinse mina:

— Te felicit, Vladimir Ilici...

Fața lui Efremov se aprinse. El își șterse picăturile de sudoare cu mina murdă de ulei, lăsînd pe frunte o diră ursuroasă. Apoi strînse mina lui Smislov și spusese din toată inima:

— Vă mulțumesc foarte mult, deadea Sasa!

Smislov îl bătu prieteneste pe umăr:

— Sincer vorbind, nu m-ași fi gîndit că tu ai să învingi... Însă, după cum se vede, nu trebuie să subapreciezi forțele ad versarului. Sper că și luna viitoare vom continua întrecerea?

— Desigur că o vom continua!

„Maikov îl aștepta pe Vladimir la le șire. El îi zîmbi lui Efremov încă de departe, iar cînd acesta se apropie, Alexandr Tihonovici spusese multumiri:

— Bravo, Volodea! Văd că nu degeaba ai devenit strungar. E timpul, frate, să te gîndești și la categoria a șasea.

— Va veni și a șasea, la timpul său! — răspunse sigur de sine Vladimir. — Principalul, Alexandr Tihonovici, e că a veni omenii bunii. Pentru mine, și dumnezata și deadea Sasa imi sîntelți ca niște rude apropiate. Nici nu pot să-mi exprim prin cuvînte recunoștința față de dumnea voastră.

— Ajunge, ajunge — mormăi Maikov dar pe fața lui se vedea că e foarte mulțumit.

Cercetări științifice noi în Arctica

În bazinul polar central, la mai bînz de o mie de kilometri depărtare de continent, se întinde un teritoriu imens: țara gheturilor veșnice. Secole de-a rîndul, cercetătorii polari au căutat să pătrundă în aceste părți, să dezlege taina acestui frînut al țării. Dar aici nu se putea ajunge nici pe jos, nici cu sămîile omului să cîini. Numai avionul a ajutat omului să pătrundă în aceste locuri din inima Arcticei. Primul avion din lume care a izbutit să facă zborurile, neșus de grele, deasupra Arcticei a fost rusul Iosif Naugurski. De atunci, expedițiile organizate de aviatorii ruși în această parte a lumii s-au înmulțit, iar informațiile obținute cu acest prilej au devenit din ce în ce mai complete și precise.

În legătură cu aceasta, presa sovietică a publicat recent o seamă de articole în care se vorbește despre activitatea și rezultatele obținute de expedițiile științifice organizate în Arctica în ultimele două decenii, oprîndu-se în special asupra expediției de anul acesta.

În cursul expedițiilor organizate în 1941 și în anii următori, oamenii de știință sovietici și-au dus cercetările pe un „aerodrom” din raionul plujului geografic, S-a stabilit atunci adîncimea Oceanului Înghețat de Nord, s-a descoperit neregularitatea bazinului său, s. a. a.

Vorbînd despre cele două stațiuni științifice organizate anul acesta de către Academia de Științe a U.R.S.S. și Direcția Generală a Căilor Maritime din Nord pe doi ghetari plujitori, presa sovietică subliniază însemnătatea lucrărilor și cercetărilor efectuate de colectivul de oameni de știință sub conducerea lui E. I. Trosnikov, candidid în științe geografice, și de colabății expediției al cărei șef este A. F. Tresnikov, Errou al Muncii Socialiste.

În aceste expediții, oamenii de știință sovietici au cules un bogat material științific despre caracterul maselor de apă ale oceanului, despre structura atmosferei deasupra Arcticei Centrale și au stabilit legi și mișcările ciclonilor și anticiclonilor în Arctica. De asemenea, a fost confirmată ipoteza oamenilor de știință sovietici despre particularitățile cîmpului magnetic din Arctica Centrală, dovădindu-se că în Arctica nu există un al doilea pol magnetic. Rezultatul cercetărilor științifice este foarte bogat.

Ziarele subliniază de asemenea activitatea intensă a observatorului meteorologic zburător care a făcut o seamă de interesante observații asupra vremii.

Stațiunile științifice în derivă au făcut observații asupra faunei Arctice, stabilind că stoluiri numeroase de păsări populăz aceste locuri în timpul verii polare. Viața continuă și sub gheață: aici trăiesc pești, meluze ș. a.

Ziarele vorbesc despre eroismul oamenilor de știință sovietici, care au adus o contribuție remarcabilă științei îmbogățind informațiile despre această parte a lumii. Ele relevă grija și dragostea cu care Guvernul Sovietic a echipat aceste expediții, punîndu-le la îndemîna cele mai perfecționate mijloace tehnice de transport și studiu, locuințe portative și o alimentație specială.

Rezultatele științifice ale expediției vor permite o și mai adîncă înțînățătire a muncii de alcătuire a prognozelor situației gheturilor, pentru navigația pe căile maritime din Nord.

Jubileul

Bătălie multe ale secției mecatrice a uzinei „Krasnoe Sormovo” răsu nau de o plînză... Lînga strungul său, în jurul cărui se adunaseră muncitorii Grigori Mihailovici Liapin, strungar în această secție, au căuta mișca pînă în adîncul sa. Bătălia vîntului cald de tovarășilor de muncă. Iosif ștîia că în ziua aceea se împlinise 50 de ani de cînd Grigori Liapin, fiul unui muncitor din ora Sormovo, pășise pentru prima dată pragul acestei uzinei... S'ncercă se grabise să-și lăcătice, să-și smînd o vîntu bînză să-și aducă în viață. Sărbătorirea strungarului Grigori Liapin devenise sărbătorirea întregii uzine, a întregului oraș Sormovo, de pe malurile abrupte ale Volgii.

La sfîrșitul zilei de muncă, solemnitățile a fost năutată la Palatul de cultură, unde toți conducătorii secțiilor, inginerii, strungarii, tîndușii, elevii școlii de meserii, au venit să-l sărbătorească pe bătrînul muncitor.

Așezat la loc de onoare în prezidiu, între directorul uzinei și secretarul comitetului raional de partid, sărbătoritorii urzeau cu emoție pe cei din jurul său. Pe deiept îl stralucia Ordinul Drapelului Roșu al Muncii.

Elevii școlii de meserii erau salutați cu respect pe bătrînul strungar, care este un exemplu bun pentru ei.

Însoțind de la dumnezata, Grigori Mihailovici, nu numai măestrile în meseriașii de strungar, ci și cum trebuie să îndrăgim munca — erau spus elevii.

Directorul uzinei l-a înmînat lui Grigori Mihailovici premiul și o mapă de pîtele ce conținea Ordinul pe uzină în legătură cu jubileul său. Numele lui a fost înscris pe tabeta de onoare a uzinei.

Dar nu numai atât. Un remorcher nou-nou, mîrosînd a vopsea prăstiată și purtînd înscrispita „Strungarul Liapin” a venit să sărbătoreze vîntu perzi ale Volgii în prima lui cursă chiar cînd începea sărbătorirea la Casa de cultură.

Banchetul s-a țînt în cantina uzinei. S-au ridicat toasturi în cinstea strungarului Liapin, a Partidului Comunist. Sărbătoritorii a încheiat o singură dîtă: în cinstea Partidului Sovietic.

Grigori Mihailovici Liapin trăiește în casă proprie, căsă mare, frumoasă de care și-a construit o mal de mult, cu ajutul de care l-au dat statul și uzina. În aceeași casă cu el locuiesc fiul și fiica lui cu familiile lor. Jubileul lui l-au sărbătătorit și nepotii, sădînd cu acest prilej un oțîn sub țereștrele vîntu hîmăntu.

Grigori Mihailovici e în vîrstă de 56 de ani. La banchet l-a urut unia tînăr și o nouă înțînățătire în jurul mesei tublîtare la o dîntă dîntă, cîtra dîntu lui cu fi „înțînățătire”, dîntu dîntu se atîna să se odîntuască lîngîșit în mijlocul lumbei sale.

Nu sînt de acord cu asta, a răspuns rîzînd Grigori Mihailovici. Nu vînt trînt țînt să muncesc. Parcă ar am lucree de țare? De mult mîr fi rebusit să trec la pensie, dar nu mă lasă inima. Mă țînt țrăge spre atînt.

Familia Liapin și-a țegat pentru totdumnezata soarta de uzina din Sormovo. Membrii ei au ales o singură cale: după școală — la uzină. Mulți dintre ei au devenit ingineri, tehnicieni, constructori, dar tot la Sormovo muncesc.

Vechea uzină rusescă, cu puternicul ei trecut revoluționar și care a sărbătorit cu alita cinste o jumătate de veac de țradă a strungarului Liapin, a crescut întreaga lui familie.

Ziua Flotei Maritime Militare Sovietice

Capitan de rangul II CONSTANTIN BURADA

La 25 Iulie, popoarele Uniunii Sovietice sărbătorează Ziua Flotei Maritime Militare a U.R.S.S. Această zi a devenit pentru constructorii comunismului o entuziasă sărbătoare tradițională.

Sărbătorirea Zilei Flotei Maritime Militare a Uniunii Sovietice constituie un privilegiu de trecere în revistă a succesorilor dobîndite de către matrozii, carnicii, olizierii și amiralii Flotei și de către bravi constructorii de vase. Oamenii sovietici primesc cu legitimitate mîndrie și închinare cu dragoste glorioasă rolul lor în dezvoltarea militară.</

CADNET CULTURAL

Viata, izvor al inspirației și măiestriei

Traducătorii și munca editurilor (Discuții)

Sadriddin Ami

La 15 Iulie a murit Sadriddin Ami, remarcabil om de știință și militant pe tărâm social, președinte al Academiei de Științe a R.S.S. Tadjițe, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., laureat al Premiului Stalin.

Drumul vieții și creației lui Sadriddin Ami, fiu de țaran din satul Soktar, regiunea Buhara, devenit vestit om de știință și întreprinzător al literaturii sovietice tadjițe, este drumul glorios al unui om ce și-a închinat întreaga viață slujirii poporului. Născut în anul 1878, Ami și-a început activitatea literară în anul 1894. Datorită vederilor sale progresiste, datorită criticii aduse orânduirii feudale a emiratului din Buhara și dragostei sale pentru popor, Ami a fost persecutat și de multe ori arestat.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie l-a deschis larg posibilității de activitate creatoare în domeniul literaturii și pe tărâm științific. Nuclelele și romanele sale: „Călii din Buhara”, „Dobunda”, „Robi”, „Moartea cămărarului”, „Șa în care dă un ust tablou al vieții de luptă din ultimul secol al popoarelor tadjițe și uzbec, în aduce scriitorului o largă popularitate. În 1949, Aina publică romanul „Buhara”, care este cea mai bună lucrare în proză a literaturii tadjițe din anii de după război; cartea a fost distinsă cu Premiul Stalin. Operele lui S. Ami sînt pătrunse de adîncă dragoste față de patrie, față de poporul tadjiț. În ele predomină ideea prieteniei între popoarele sovietice. Minutul cunosător al istoriei și literaturii poporului său, el a lăsat numeroase lucrări științifice, educînd numeroși scriitori și oameni de știință tadjiți.

Partidul și problemele limbii literare

Revista literară sovietică „Novii mir” publică în numărul său din lunie un amplu articol al lui A. Dementiev în care acesta vorbește despre rolul pe care Partidul Comunist al Uniunii Sovietice l-a avut în formarea și dezvoltarea limbii literare ruse și a limbilor literare ale celorlalte popoare din U.R.S.S. Articolul arată că problema limbii literare a constituit o preocupare a partidului încă în perioada de luptă ilegală, cînd V.I. Lenin publică în articolele și cuvîntările sale necesitatea creării unei limbii simple, clare, accesibile maselor. Limba folosită de Lenin, îndrumările date de el, au avut o uriașă influență nu numai asupra limbii prozei de partid și asupra formării limbii literare a unor scriitori cum au fost M. Gorki, D. Bedni, A. Serafimovici, Lenin, se spune în articol, se ridică deopotrivi împotriva folosirii exagerate a cuvîntelor străine și înlocuiri înlocuirilor de vulgaritate a limbii. Partidul a îndrumat întotdeauna pe literați să dezvolte minunate tradiții ale scriitorilor și criticilor democrați-revoluționari ruși Belinski, Cernșevski, Dobrolubov, ș.a. Ca model al limbii literare, partidul consideră limba scriitorilor clasici, care nu este decît limba vorbită de popor și îmbogățită de marii meștri ai cuvîntului.

Cînd, după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, masele s-au trezit la o activitate creatoare și s-a ivit necesitatea unei foarte largi dezvoltări a prozei și literaturii, partidul s-a ocupat în mod special de problema limbii literare, ducînd o luptă nemîncînată împotriva frazeologiei goale, care acoperă falsurile și sîrăcia de idei și îndemnînd pe literați să scrie într-o limbă clară, simplă și vie; hotărînd partidului au oferit de asemenea o largă posibilitate de dezvoltare limbii literare ale tuturor popoarelor comuniste din U.R.S.S.

Arătînd că politica partidului în domeniul literaturii și artei a ușurat lupta împotriva influenței curentelor decadente, A. Dementiev subliniază faptul că partidul a ajutat scriitorilor sovietici să creeze un stil nou, corespunzător intereselor poporului sovietic, spiritul și alături în același timp dezvoltarea creatoare a unor mari scriitori printre care M. Solohov, A. Fadeev, D. Furmanov, N. Ostrovski, A. N. Tolstoi și mai ales V.I. Maiakovski.

I. V. Stalin și M. I. Kalinin au adus prin lucrările și cuvîntările lor o contribuție de seamă la dezvoltarea creatoare a limbii literare. Arătînd că Partidul Comunist a continuat să fie preocupat de problemele limbii literare și în anul de după război, A. Dementiev amintește de hotărîrile și documentele de partid care s-au referit la aceste probleme, și opinde-se în special asupra lucrării lui I.V. Stalin „Marxismul și problemele lingvisticii”, subliniază marea însemnătate a acestei lucrări pentru dezvoltarea limbii literaturii sovietice.

Ce publică revistele sovietice în luna iulie

Revistele sovietice pe luna iulie conțin un material bogat și variat: astfel, paginile revistei „Zvezda” acordă un spațiu important primului capitol al romanului de știință și tehnică „Cercetările” al lui D. Granin, versurilor lui A. V. Avtonomov, P. Kursov și I. Uspenski găsim apoi un articol al lui S. Malorov „Poporul creator al istoriei”. Revista cuprinde însemnările marelui maestru M. Talmanov, despre călătoria șahistilor sovietici în America de Sud și „Memoriile unui psihiatru” de L. Bogdanov. Revista mai publică și satira „Povestire idilică” de L. Levitin. „Novii mir” publică romanul „Oameni tineri” al lui A. Bek și N. Solko, un capitol din a doua carte a romanului rămas nelucrat al lui Boris Gorbaciov „Donbas”, precum și povestiri ale lui B. Bedni și V. Bespalov, scenariul cinematografic „Sărcea Pământului” scris de americanul M. Wilson. Poezia este prezentă prin versurile lui Semenov, V. Sergheev și traducerea lui S. Marșak din poezia populară letonă. „Znamia” continuă tipărirea romanului „Cercul Baltic” de N. Glukovski și termină publicarea carnetului de însemnări al lui P. Pavlenko. Studiu lui K. Simonov „Despre cele ce trebuiesc discutate și cele ce nu trebuiesc discutate”, este consacrată citirea problemei importante din literatura sovietică. La rubrica de literatură și critică găsim articole interesante ale lui B. Brainina — despre noul nucleu ale lui P. Gladkov, cel al lui V. Sokolov, despre povestirile lui S. Antonov și altele. În revista „Okteabr” proza este prezentată prin povestiri cu teme de actualitate semnate de L. Volinski, F. Knorre, D. Ermin, N. Kolestruk și I. Zabelin. Revista publică versurile lui K. Simonov, ale poetului bulgar L. Stefanova, precum și un articol al lui A. Surkov, care dezbate unele chestiuni actuale ale literaturii sovietice. Revistele consacra ample articole și studii semicentenarului mortii lui A. P. Cehov. Astfel, revista „Zvezda” publică lucrarea lui L. Plotkin „Satira în opera lui Cehov”, „Novii mir” publică amintirile lui M. Drozdova despre Cehov, iar „Okteabr” articolul lui I. Novikov „Om și artist”.

Măiestria în artă este indisolubil legată de conținutul, de idee, de ideologie. Pentru a dovedi acest adevăr avem în fața noastră o cîntec rînd cu rînd hotărîrile Comitetului Central al partidului cu privire la problemele de literatură și artă, precum și cuvîntările rostite de A. A. Jdanov în 1946-1948, ar trebui să citez documente unde nu există teză care să nu fie legată de metodologia creației realiste, de problemele măiestriei artistice.

Aș vrea să vorbesc aici de o singură problemă a artei noastre, totuși o problemă fundamentală, în jurul căreia sînt și de care, după părerea mea, depinde înflorirea sau decăderea literaturii.

Bineînțeles, că nu voi spune nimic nou, nimic neobișnuit și senzational, dacă voi repeta încă o dată o temă zilnic discutată în literatura noastră, adică necesitatea de a cunoaște și de a studia temeinic și just realitatea sovietică, și de a o oglindi printr-o înaltă măiestrie artistică.

Alia tot — și acest lucru e cunoscut de toată lumea. Dar e un lucru știut că nu e ușurează numai cunoașterea empirică a acestui adevăr.

Pare un lucru straniu cînd eu și astfel deseale afirmăm, după care cutător scriitor, în opera sa, „a reușit” cutare episod, cutare acțiune, ori cutare personaj.

E curios: critica literară folosește pe scară largă această expresie, și o folosește cu seninătate, cu o liniște demnă de învidiat și nimeni nu l-a trecut prin gînd să reflecteze la înțelesul cuvîntului: „un succes al scriitorului”. Acesti oameni sînt pe deplin încredințați că majoritatea creațiilor artistice valoroase; rezultatul unei înălțări ferice, al „noroceului” scriitorului, aproape la „povestire soartă” asupra căreia scriitorul nu are nici o putere.

Să fim oare adevărați că valoroasa artă a realismului socialist depinde de o înălțare ferice, „de norocul” scriitorului? Bineînțeles, că nu! Înălțarea scriitorului, mijlocul de înfrînchurare, expresivitatea captivantă a creațiilor artistice realiste sînt rezultatul unei minime înțelepciune, metodic, științific.

La al XIX-lea Congres al partidului, tovarășul G. M. Malenkov a semnalat lipsurile din dezvoltarea literaturii și artei noastre. În multe privințe ele sînt legate de lipsurile din activitatea noastră teoretică și critică.

E drept că în ultimii ani critica și-a îmbunătățit metodele de muncă, dar pînă acum multe au rămas încă neclare, tradițional-impersonale, făcîndu-se după schimbat.

Voi vorbi despre lipsurile măiestriei artistice, referîndu-mă numai la literatura noastră letonă. Literatura letonă contemporană demonstrează că rădăcina slăbiciunii artistice

ANDREI UPIT

trebuie căutăta în faptul că scriitorii și criticii interpretează incomplet, uneori cu totul fals, problemele cunoașterii și înțelegerii realității sovietice. Cunoașterea însuși este caracteristică celor creații artistice apărute în anul 1940, primul an de existență a poporului leton în societatea sovietică.

Renunțînd la metoda romantismului idealist, proșura literaturii burgheze, în dorința sinceră de a închina întregul lor efort intelectual Statului Sovietic, poporul, scriitorii nu găseau întotdeauna o rezolvare artistică justă a întrebărilor lor artistice. Pentru majoritatea scriitorilor, mai ales a poezilor, trecea spre arta realismului socialist părea ceva simplu. Se credea că e deajuns să iei ca obiect al operii noi conținutul al vieții, pentru ca noile metode eficiente de zugrăvire a realității, subiectul, compoziția, să vină de la sine.

Acesta era concepția predominantă în majoritatea versurilor și creațiilor din primele zile ale Letoniei Sovietice. Acceptabile uneori prin conținutul lor ideologic, ele erau totuși sarise fără adîncime sufletească, adică fără ca autorul să fi pătruns în noua realitate, fără să fi înțeles viața cu adevărat, temeinic, — condiții fără de care măiestria artistului nu poate progresa.

În urma hotărîrilor istorice ale Comitetului Central cu privire la problemele ideologice și în urma cuvîntărilor rostite de A. A. Jdanov, după ce a trecut acest vînt tăios, dar plin de prospețime, scriitorii sovietici și odată cu ei și scriitorii letoni, au început să năvălească și mai intens să înțelegă întreaga complexitate și varietate a vieții statului și poporului, să extragă de aici material pentru creația lor, să găsească aici izvorul unității de nezdruccinat dintre idee și măiestrie artistică.

Un început l-au constituit vizitele literare la fabrici și uzine, acolo unde se desfășoară munca socialistă creatoare și unde se făurește realitatea sovietică. Călătoriile prin țară, la marelui sanitarie ale patriei noastre au oferit scriitorilor „un bogat material lăsat din viață și o adevărată inspirație creatoare.

Sub impresia acestor călătorii au apărut diferite lucrări, unele mai bune, altele mai slabe. Totuși au izvorul de inspirație din viața minunată și însușită pe care au înțeles-o autorii și care a lăsat urme adînc în amintirea lor. Dar, în majoritatea lor, aceste opere vorbesc numai despre lucruri cunoscute, bine cunoscute din corospondențele și articolele de publicistică pe care le citim în presă. Ele nu conțin aproape nimic din ceea

ce ar pătrunde în fondul oamenilor și al evenimentelor zugrăvite de autor și care, asemenea unei noi descoperiri, ar putea să influențeze societatea, dînd într-o oarecare măsură un impuls și construcției ei și ajutîndu-i să înmărgănească mai repede înaintea.

Mulți oameni de literă au și acum convingerea că a urma adevărul vieții înseamnă a observa și înțelega tot ce s-a petrecut ieri și se petrece azi. A descrie totul, și mai ales a descrie noi mai mare putere de impresiune decît corospondențele ori articolele de publicistică, este o artă filosofică poporului. Dar critica noastră nu s-a gîndit că o astfel de artă, care se datorîște impresiilor culese cu ocazia vizitelor nu face decît să îngreșineze fidelitatea. O astfel de artă nu poate fi un motor al vieții, un educator al oamenilor sovietici. Iar partidul a cerut scriitorilor o artă inspirată și inspiratoare, același lucru îl cere și viața, acest lucru îl simțim și noi.

Critica a învățat și și-a amintit în mod conștient și conștient litera hotărîrile. Dacă în creația literară se înfîșează greșeli sau lipsuri cu privire la conținutul ideologic, critica le descoperă și le constată imediat. Și acest lucru e firesc. Dar nu-l drept faptul că ea vorbește puțin și neconvîngător despre lipsurile măiestriei artistice.

Izvorul literaturii inspiratoare, puternice este în viață, rădăcina măiestriei trebuie călăute nu în călătoriile superficiale, nu în fanteziile și închipirile născute la masa de scris. Critica trebuie să-i îndemne pe artiștii cuvîntului ca, alături de însușirea metodei teoretice a realismului socialist, să pătrundă, să se contopască — dacă ne e îngăduit să ne exprimăm așa — cu viața poporului. Scriitorii au datorita să se lase pătrunși în toate gândurile și sentimentele lor de patos în conștiința creșterea a realității sovietice — și asta nu numai în creația lor, ci și în viața de toate zilele.

Atunci scriitorului nu-l o să-i treacă prin minte să se gîndească la ce ar vrea să vadă publicul în opera lui: viața însăși, zilele pline de eroism și vor arăta ce este principal în momentul de față pentru partid, popor și scriitor, deoarece interesele lor nu pot fi diferite. Atunci scriitorii nu se vor mulțumi cu metodele obișnuite, nu se vor teme că sint, literalmente, prinși „asupra cuvîntului”, sau că vreo expresie este apreciată preconcept.

E nevoie să se muncească mai mult și mai consistent decît pînă acum. — Săpă mai departe! — cum a spus odăi Hamlet. Creatorii lui a fost unul dintre cei mai mari meștri ai literaturii. În cuvintele lui putem avea încredere.

(Extrase din articolul apărut în „Literaturna gazeta”).

PAGINI DE ISTORIE

Alianța politico-militară dintre Moldova și statul Moscovei în vremea lui Ștefan cel Mare și Ivan al III-lea

În tot timpul domniei sale, Ștefan, domnul Moldovei, a urmat cu consecvență o singură linie politică. Aceasta era îndreptată spre întărirea puterii centrale, în interior, iar în exterior spre menținerea și asigurarea independenței țării față de dușmanul Europei cel mai primejdios în acea vreme: imperiul otoman.

Politică internă și cea externă — ca totdeauna de altfel — se împleteau strîns. Nu era cu putință să aperi țara de stăpînire turcească, dacă nu erai puternic în interior, dacă nu zdrobeai fără cruțare forțele feudale centrifuge, care slăbeau coeziunea internă a statului. Și invers: nu era posibilă unitatea internă a statului, dacă se îngăduia amestecul unor puteri străine în derul grup de boieri. Lupta pentru centralizarea statului și pentru independența lui formau cele două laturi ale unei singure și juste linii politice.

La 1457 — cînd Ștefan cel Mare s-a urcat pe scaunul domnesc — unitatea de stat era slăbită datorită certurilor dintre boieri pe de o parte, datorită puterii și privilegiilor de care ei se bucurau în țara pe de altă parte. (Este util a aminti că „drepturile” și privilegiile boierilor făceau din aceștia stîpniri absolute pe moștile lor, în unele cazuri ei exercitînd chiar funcții statale). Punînd la respect pe marii boieri — cu vorba bună uneori, „tîndu-i” cînd alții nu se putea — a intrat de partea sa biserică — fiindcă aceasta reprezenta atunci o mare forță economică și spirituală — apropiindu-și boierii mici, țirgoveștii și pe țărani răzeși — care se opuneau tendințelor

hrăpărețe ale marii boierii — Ștefan cel Mare și-a consolidat domnia, începînd să se pregătească pentru luptele a caror țintă era eliberarea Moldovei de sub suzeranitatea turcească.

Prima mare problemă de politică externă pe care a căutat să-o rezolve Domnul Moldovei a fost prietenia țării vecine — mai ales Kievul și Moscova — care aveau interese comune împotriva pericolului otoman. Astfel, el se căsătorise la 5 iunie 1463 cu principesa Evdokia din Kiev, sora cneazului Simion Otlekovic. (Ei au avut doi copii: pe Alexandru și Elena). Victoriile strălucite pe care oștile lui Ștefan cel Mare le-au obținut în luptele deosebite împotriva turcilor au provocat uimirea și entuziasmul întregii Europe. În legătură cu aceste victorii, cronicarul polon Dlugosz scrie despre Ștefan: „O bărbat demn de admirat, intru nimic inferior conducătorilor eroi, pe care atît îi admirăm, care cel dintîi dintre principii lumii a reputat în zilele noastre o victorie atît de strălucită împotriva turcilor!” După părerea mea, el este cel mai vrednic să i se încredințeze misiunea de conducător împotriva turcilor.

Ca un adevărat bărbat de stat, Ștefan cel Mare nu se lasă amestecat de lumurile victoriei obținute. Cu adîncă luciditate își dă seama că lupte grele mai așteaptă poporul Moldovei. În acest scop, el sudează legăturile cu Moscova, așteptînd de acolo sprijin și sprijin care, ambele, nu intrînză să vină. Căci la baza relațiilor prietenești pe care Domnul Moldovei le avea cu Moscova stătea simpatia reciprocă a popoarelor și credința că prin lupta comună vor putea sfîrșii îngrozitorul jug otoman.

Problema calității traducerilor nu e nouă și cu toate că, pe măsură ce trece vremea, editurile scoți cărți din ce în ce mai bine traduse, totuși acest „mai bine” nu e încă un „foarte bine”, decît cu excepții. Traduceri barbare se mai înfîșează și azi, chiar proaspete, așa că o discuție în jurul lor e bine venită.

LUCIA DEMETRIUS
lucrătoare a Premiului de Stat

Eu vreau să mă opresc, din punctul de vedere al scriitorilor-traducători, la unul dintre aspectele acestei probleme, pe care îl socotesc însemnat, pe care îl socotesc izvor de tradiții îndoele, care trădează textul, care îl fură de frumusețe și îl turbură adevărul.

Într-aceia de căgăduirea asta din partea conținutului, a calificării profesionale a traducătorului.

Edițiile au o răspundere mare și grea. Azi se traduce mult. Masa cititorilor care a crescut considerabil în ultimul timp, are înțelegere și nevoi față de trecut. Traducătorii, nu numai scriitorii, sînt înțelegători și înțelegători, care nu au scris niciodată o pagină originală. Se poate altfel, nu s-ar găsi destul scriitori care să aibă timp să traducă alt cît și nevoile și unora acești traducători ne-scriitori sînt foarte buni. Ba chiar se întîmplă fenomenul ca unori traducătorii să înțelegă mai bine decît scriitorii, fie că altmîdul se grăbește, că au e conștient în munca de traducere, că nu înțeleg destul asupra ei, fie că, pur și simplu, nu are deprinderea de a ține în fraze ale gânduri decît ale lui proprii, și în fața unui text străin își pierde împrezeza, cursivitatea sau logica interioară a frazelor.

Dar această calificare nu e tăgăduită numai de el prin fapte. Iată ce face și el stilizator.

În general însă, atunci cînd un scriitor adevărat se apucă cu dragoste și atenție, de o traducere, ea izbatește să crească și să se organizeze cu rotundime și echilibrul opere originale, așa cum e de pildă traducerea lui Cezar Petrescu „Pe Donul liniștit”.

Am editat acum cîva ani la „Cartea Rusă” traducerea „Povestiri din campanie” de Tolstoi. Nu cunoșteam atunci felul cum lucrează editurile și nu mi-am mai interesat de carte, după ce am predat-o. A apărut un volum „stilizat”: M-am uitat în el și mi-am văzut un singur cuvînt: „intraliterar” în loc de „intraliterar”. Știau este că pe vremea războiului din Crimeea mitralierele nu fuseseră încă inventate, și se trăgea cu tunul, numai încaștat cu mitralii adică cu amestec de schije, de fiare vechi, de fărîme, de metal de tot soiul. N-am avut curaj să citesc mai departe și am pus cartea în bibliotecă, mai la îndemînă.

În fața acestor greutăți, editurile au dat, firește, din colț în colț, și au ajuns la formule complicate, care să le ofere puțină liniște și oarecare siguranță. Dacă chiar scriitorul care traduce nu e totdeauna o garanție pentru calitatea traducerii, el trebuie controlat. În acest scop există la toate editurile confruntatorii, referenții, referenții externi și stilizatorii. Stilizatorii au trebuit de fapt să se ocupe numai de traduceri făcute de ne-scriitori, dar și de o parte de toate.

În traducere: „parcă ar spune”, în stilizare „ca și cum ar zice”. Sau „Prînzul Golfin” „luă de braț pe Kalugin, și cu celălalt braț pe capitănel secund”, iar stilizatorul „Prînzul Golfin luă de braț pe de o parte pe Kalugin și pe de altă pe capitănel secund”.

Să țată e totuși această armată al cărei rost, firește, nu-l putem contesta, de foarte multe ori lucrează în bra, în loc să-o ușureze. În asupra acestui aspect vreau să mă opresc. Confruntarea este, fără îndoială, o treabă necesară. Traducătorul-țelmac poate să nu prindă sensul unei fraze, unui cuvînt, să o înțeleasă în înțelesul corect, și atunci bine lîmba din care traduce sau ceea în care traduce. Altă privire de control, chiar egală cu a lui, nu mai calificată, înseamnă țigăie încă una, care poate vedea ceea ce i-a scăpat lui.

În loc de „deserțiune, deserțiune, pretințindîi deserțiune”, stilizatorul a găsit ceva mult mai românesc: „vanitate, vanitate, pretințindîi vanitate”.

Se întîmplă totuși, odată, și de la o vreme chiar des, ca cel înșarcat cu confruntarea să se deposească grav sarcina. El nu se mulțumește să sublinieze greșelile și să atragă atenția asupra lor, să facă propuneri, el se apucă să stilizeze de-a dreptul, cuprîns de o nepotărită ardoră scriitoricească.

Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

După el se apucă asupra textului referențial, care nici el nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Și țată că manuscrisul ajunge fie în mîinile stilizatorului, fie în mîinile confruntătorului de un ne-scriitor, fie într-o responsabil de carte, dacă e vorba de munca unui scriitor, care pun și el mîna pe creion, și cu cea mai mare bunăvoință din lume, încep să facă corecturi, după gustul și pricepera lor.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

Alți responsabili de secții, mi sînt recuștinți, care nici ei nu se mulțumește numai să facă un referat, ci pune mîna pe creion și țigăie și col, după gustul și pricepera lui.

„Tot acum cîva ani, editura „Cartea Rusă” a rededit „Inveria” de L. Tolstoi pe care o tradusesem prin 1945 și apăruse în altă editura. A stilizat-o, fără îndoială.

N. D. Mordvinov în rolul lui Othello, pe scena Teatrului „Mossoviet”

Piese ale clasicii universale pe scenele teatrelor din Moscova

Articol scris pentru „Veac nou” de M. KALITIN

Teatrul „Jocul impresionant al lui I. Averin, care interpretează pe Galotti, al lui M. Straub în rolul lui Marinelli și mai ales al artistei D. Zerkalova, în rolul contesei Orsina, dezvăluie puternic arbitrarul și violența pe care Lessing le denunță în tragedia sa, redă suferințele oamenilor deveniți victime ale capriciilor „singeroșilor tirani”.

De un mare succes se bucură spectacolul „A douăsprezecea noapte”, jucat la Teatrul de dramă din Moscova. Aceasta e comedie populară a lui Shakespeare, minunat montată încă prin anul 1920 și care mai ține o forță în prezent pe scena Teatrului Mic.

vesele, inteligent, plin de viață ca și comedia lui Shakespeare. Deosebit de reușită este muzica baletului scrisă de compozitorul V. Oranski. Comușă pe motive populare englezești ea atrage prin muzicalitatea, expresivitatea și puterea caracterizărilor muzicale. La o mare înălțime artistică sînt și decorurile, executate de pictorul V. Volkov, care îmbogățesc acest spectacol plin de vervă, prezentat publicului din Moscova după o întrerunere de cîțiva ani,

Viața A. R. L. U. S.

Un ajutor prețios în munca de propagandă

Consiliul General A.R.L.U.S. a început în acest an să publice o serie de broșuri cuprinzând culegeri de traduceri de materiale sovietice referitoare la probleme din industrie, agricultură, comerț, cultură, arta etc. Varietatea temelor, grija de a se prezenta probleme importante, de actualitate, operativitatea cu care sunt publicate broșurile — contribuie ca oamenii muncii din țara noastră să cunoască mai bine Rusia să poată să-și formeze o imagine mai amănunțită despre viața și munca constructorilor comunismului, să învețe din bogata experiență a acestora.

De curând, au fost tipărite și difuzate trei astfel de broșuri: „Intrecerea socialistă în industria sovietică”, „Din experiența sovietică — comerț și cooperatie”, „Viața oamenilor sovietici”.

Este deosebit de actuală, acum, în cadrul întrecerii în cinstea zilei de 23 August, broșura „Intrecerea socialistă în industria sovietică”. Primele două articole din broșura, intitulată „Marea forță a ideilor leniniste despre întrecerea socialistă” și „Marea mișcare a întregului popor” arată dezvoltarea și rolul întrecerii socialiste în U.R.S.S., ideile merite vii ale marelui Lenin despre sarcina de seamă a întrecerii socialiste — mărirea productivității muncii —, precum și marea angajare pe care a luat-o întrecerea socialistă, îndeosebi în urma apelului lansat cu un sfert de veac în urmă, la 29 aprilie 1929, de a XVI-a conferință a P.C.U.S.

Celelalte articole se referă la unele aspecte speciale ale întrecerii. Astfel, articolul „Experiența organizării întrecerii pe profesii” cuprinde o serie de valorose învațăminte trase din practica răspîndirii în ultimii ani a acestei inițiative a fierarilor din raionul Vtorg (azi Stalin) al Leningradului.

Broșura cuprinde, de asemenea, articole în legătură cu întrecerea pentru o înaltă productivitate a muncii, înființarea de metalurgiiști din Rustavi, regiunea Moscova, mișcarea de larg răsunet a comsomolștilor de la secția de prese a uzinelor de tractoare din Harkov pentru îndeplinirea în 3 ani și 7 luni a sarcinilor cincinalului, luma textilistilor din Ivanovo pentru obținerea a mai multe țesături de pe aceeași suprafață de producție ș. a.

Multe din articole sînt menite a fi studiate de anumite categorii de cititori, îndeosebi de oamenii muncii din industrie, care pot aplica procedeele și experiența cuprinsă în aceste articole.

Deosebit de interesante sînt materialele cuprinse în broșura „Comerț și cooperatie”, și, în broșura „Viața oamenilor sovietici”. Fără îndoială că, în primul rând, lucrătorii din comerțul de stat și cooperatistii au multe de învățat din articolele „Comerțul sovietic” și „Datoria lucrătorilor

din comerțul sovietic”, care arată lupta și realizările lucrătorilor din comerț pentru îndeplinirea hotărîrii P.C.U.S. și a Guvernului Sovietic „Cu privire la măsurile pentru dezvoltarea continuă a comerțului sovietic”. De asemenea, articolele și reportajele cum sînt „La teighea”, „Controlul obștesc — pirghie puternică pentru îmbunătățirea comerțului”, „Unele probleme ale comerțului la saie”, „Un magazin universal sătesc” înfățișează probleme importante ale comerțului socialist — studierea cerințelor consumatorilor, influențarea industriei producătoare de bunuri de larg consum pentru continuă îmbunătățire a calității și lărgirea sortimentului mărfurilor, controlul de stat și obștesc asupra activității organizațiilor comerciale, calificarea, experiența și atenția față de comparatori la lucrătorii din comerț ș. a. Mare interes prezintă articolele „Unele probleme ale comerțului la saie” și „Un magazin rațional sătesc”, în care se arată grija Statului Sovietic de a trimite magazinelor de la saie toate marfurile de care au nevoie colhoznicii — îmbrăcăminte, produse ale industriei alimentare și chiar automobile ș. a. Broșura relevă noi forme de comerț care se extind în U.R.S.S. — cum este comerțul în consignație cu produse agricole al cooperativelor ș. a.

Foarte important este a se asigura răspîndirea largă a broșurii „Viața oamenilor sovietici”. Articolele, declarațiile oamenilor sovietici, reportajele, scurtele ilustrații, precum și fotografiile publicate înfățișează cu putere grija P.C.U.S. și a Statului Sovietic pentru ridicarea continuă a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii. Simpli muncitori și țărani, tineri și vîrstnici povestesc în cuvinte simple despre impresionantele realizări ale Țării Sovietice. Broșura cuprinde materiale despre muncitori și țărani care se mută în case noi, își petrec concediile în vestile localității balneare, își creează un trai confortabil, dobîndesc titluri universitare, desfășoară o însușită activitate în producție și pe țărîm social. Se citesc cu plăcere reportajele „In noua Lublino” (despre grija pentru femeile din producție), „Familia noastră”, precum și „Cum își petrec oamenii sovieticii orele lor libere”, în care se arată cum beneficiază familia unui miner sovietic de variatele mijloace culturale-educative — teatru, cinema, bibliotecă, radio, televiziune, parcuri de cultură și odihnă, excursii cu autoturism propriu — și, de asemenea, ce uriașă fonduri investeste Statul Sovietic pentru satisfacerea nevoilor culturale ale oamenilor muncii.

Lectura acestor broșuri vădește străduința redactorilor lor de a înfățișa aspectele actuale ale problemelor tratate. Fiecare broșură se deschide cu cite un articol care tratează problemele respective în ansamblu. Totuși, se pot remarca unele lipsuri în ce privește selecțarea, gruparea materialelor. Astfel, în broșura „Intrecerea socialistă în industria sovietică” se află un singur articol din domeniul producției de bunuri de larg consum, majoritatea materialelor referindu-se la metalurgie și construcția de mașini, iar unul, nepotrivit cu titlul broșurii, tratînd despre întrecerea dispecerilor de la căile ferate pentru îndeplinirea grafiului și sporirea continuă a vitezei de circulație comercială a trenurilor. Ținînd seama de sarcinile și obiectivele pe care oamenii muncii din patria noastră și-au propus să le realizeze în cinstea zilei de 23 August, era de dorit ca broșura să înfățișeze mai de larg experiența sovietică în organizarea întrecerii în industria ușoară și alimentară, inițiativele oamenilor sovietici pentru realizarea de economii, mobilizarea rezervelor interne, reducerea prețului de cost, îmbunătățirea calității și sporirea sortimentului produselor de larg consum. Lipsesc din broșura materiale speciale despre problemele răspîndirii experienței înaintate, ridicarea continuă a calificării profesionale — care sînt aspecte importante ale întrecerii socialiste.

Trebue, de asemenea, semnalat că titlul broșurii „Comerț și cooperatie”, nu corespunde conținutului, deoarece articolele cuprinse se referă numai la comerțul de stat și cooperatist. Astfel, se creează impresia greșită că cooperatiunea sovietică s-ar miza pe activitatea de aprovizionare și desfacere, excluzîndu-se cooperatiunea de producție (colhoznic și cooperatiunea meșteșugărească). Broșura aceasta, de altfel, neglijează în mare măsura unele laturi importante ale schimbului de mărfuri în țară și în străinătate — cum sînt comerțul de întîmpinare cu mărfuri, achizițiile și contractările — precum și introducerea tehnicii noi în magazinele sovietice, construcția de magazine universale uriașe sau specializate în orașele mari ș. a.

În alcătuirea noilor culegeri de materiale trebuie să se dea mai multă atenție acestor laturi deficitare ale actualilor culegeri, pentru ca într-o anumită perioadă de timp cititorii broșurilor să poată avea o imagine armonioasă a realizărilor și experienței sovietice în domeniile respective. Este necesar, însă, ca fiecare broșură în parte, înfățișînd actualul stadiu al construcției comunismului în U.R.S.S., să rezeve prin materiale adecuate. Îndeosebi astfel de fapte și inițiative în munca a căror cunoaștere și aplicare să ajute pe oamenii muncii din țara noastră în lupta pentru realizarea sarcinilor trasate de partid și guvern pentru ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

Folosind cu pricepere și spirit de inițiativă aceste culegeri de materiale, difuzîndu-le și popularizîndu-le larg, facîndu-le rezecții publice, prezentînd la stațiile de radioamplificare, alcătuiind pe baza lor expoziții sau conferințe, organizațiile A.R.L.U.S. vor reuși să contribuie și pe această cale la cunoașterea și însușirea înaintatei experiențe sovietice de mase tot mai largi de oameni ai muncii din patria noastră.

G. DAIANU

La marginea orașului Enakievo din Donbass, au fost construite în ultimii ani clădiri spațioase pentru secțiile și serviciile unei noi întreprinderi — un combinat pentru construcția de case cu multe etaje. Combinatul va produce garnituri complexe de piese pentru construcția de case de locuit cu patru etaje și 48 de apartamente. Garnitura unei case este formată din peste cinci mii de piese.

Peste 80% din lucrările de construcție a caselor vor fi efectuate în combinat. Pe șantierul de construcție, se vor efectua doar 20% din lucrări. De fapt, pe șantier nu va mai fi vorba de o construcție în adevăratul înțeles al cuvîntului, ci doar de un proces de asamblare. Constructorii montatori vor primi de la uzina blocuri pentru fundament și panouri pentru pereții exteriori și pereții despărțitori interiori cu locuri pentru uși și ferestre. În corpul pereților, vor fi tuburile de caldifer și cabluri pentru rețeaua electrică.

Majoritatea muncitorilor de pe șantierul de construcție a caselor vor fi montatori, mecanici de macarale, electrosudori, lăcătuși. Pe un astfel de șantier, nu vei vedea nici un zidar. Cîțiva tencuitori se vor învînta cu astuparea încheieturilor dintre panouri, iar dulgherii vor monta doar caprioarele acoperișului.

Lucrările de construcție a combinatului au fost încheiate. Primele încercări au dovedit că inginerii și constructorii sovietici au creat un utilaj și unele mașini, unicele minunate, datorită cărora se vor mecaniza și automatiza în cea mai mare măsură procesele de producție. Materia primă adusă la uzina este descărcată de diferite mecanisme și mașini automate. Uzina de beton produce într-un schimb 270 metri cubi de beton; ea este servită de numai șase oameni. Scheletul de sîrmă al unei rame este alcătuit pe cale mecanică pe o masă turnată de construcție originală. Niste mașini complicate introduc betonul în forme, iar vibratorul îl îndesă. Formele de turnare ajung pe banda rulantă la tratamentul termic în nișe camere cu șase etaje, care se remarcă prin originalitatea construcției și printr-o înaltă productivitate. Detaliile de cîteva tone, odată țesute din aceste camere, sînt truse pe conveierul de finisare, apoi ajung la magazia de produse finite.

Combinatul pentru construcția de case de la Enakievo va produce anual 80 de garnituri de detalii de case cu cîte 48 de apartamente, pentru mîinerii din Donbass. Suprafața locativă a acestor case va însuma 160.000 metri pătrați.

Programul Casei Prieteniei Romino-Sovietice

25 Iulie — 1 August

V. CATUNEANU (pe baza unei corespondențe primite de la IOSIF BALOGH)

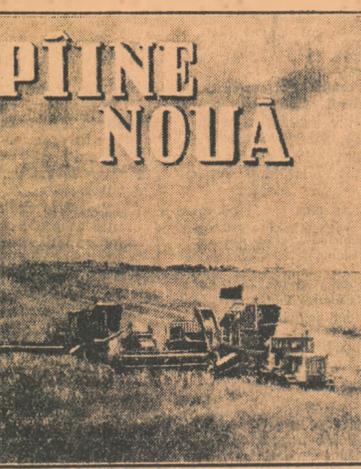
In anul 1952, în colhozul „Puti k komunizmu” din raionul Tumaevsk, ținutul Krasnodar, a fost aplicată pentru prima oară în Kuban metoda benzii rulante la recoltarea grînelor, în toată amploarea ei. Organizarea procesului de recoltare (după noua tehnologie) a devenit posibilă datorită faptului că S.M.T. Medvedovskaia și colhoznicii au fost năzdrăvniți cu tehnica cea mai nouă.

Recoltarea grînelor în anul acesta are cîteva particularități deosebite. Din cauza primaverii întîrziate, recoltarea porumbului pentru siloz și a berbiilor de Sudan pentru fîn are loc în același timp cu secerișul grînelor. Furtunile și ploile torrențiale din ajunul recoltării au culcat grînele pe mari întinderi.

În lupta pentru recoltă, mecanizatorii de la S.M.T. și colhoznicii și-au mobilizat toate posibilitățile și rezervele. Ei au hotărît ca în orice condiții să termine secerișul în 15—16 zile, să predea grînele statului în 12 zile de la începerea recoltării, să așeze paiele în stoguri în 20 zile. Ogoarele colhozului „Puti k komunizmu” oferă acum priveliștea mîinii în toi. Stogurile uriașe de paie cresc cu o repeziune nemăsurată. Agregatele de combină transportă paiele la capătul mirișilor. Aici, ele sînt apucate de niște dispozitive cu cablu și sînt transportate de tractoare spre stoguri.

Colhozului i-au fost repartizate pentru recoltă 30 camioane de cîte cinci tone. Afară de aceasta, colhozul mai are 25 de camioane proprii. Pentru ca aceste mijloace de transport să fie folosite din plin, se cere o bună organizare a muncii la combină. Trebuie să se țină seama de încă o particularitate a felului cum efectuează recolta S.M.T. Medvedovskaia, anume: deolte toate combinatele remarcate de tractor efectuează o a treia curățire, ele dau grînele cu un procentaj de corpuri străine de cel mult 2%, ceea ce permite ca cerealele să fie trimise direct la bazele de recepție. Într-o singură dușă amăza de la arii sau direct de la combinate care recoltă seceră de toamnă, au fost trimise la depozitele de statului 3500 chintale de grîne cu greutate hectolitrică mare.

Este pilduitoare munca brigăzii a doua de cîmp, condusă de brigadierul A. S. Balin. Ea este deservită de una din cele mai bune brigăzi de tractoriști a S.M.T., în frunte cu I. V. Zaitsev, un brigadier tînăr și energic. Pe întinsa parcelă a brigăzii, lucrează patru combinate — trei combinate „S-6” remarcate și o combină autolupătoare. Brigada a amenajat o arie

„PÎINE NOUĂ”

mecanizată, care e cimentată și are magazii de cereale, un cîntar acoperit pentru autocamioane, trei curățitoare de cereale, un încălzător de cereale și un transportor — toate puse în funcțiune de motoare electrice. Pentru transportul cerealelor de la cele patru combinate, au fost repartizate patru camioane.

Colhoznicii și mecanizatorii și-au luat angajamentul să termine secerișul în 14 zile, fiecare combină realizînd o normă medie zilnică de 23 hectare. Combinerul Vasili Elinovici Hliustov, participînd la întrecerea socialistă pentru o înaltă productivitate a muncii de strîngere a recoltei, și-a luat angajamentul să recolteze cu combină „Stafinei-6” cîte 31 ha pe zi, iar ne întregul sezon 400 hectare, dînd cel puțin 11.000 chintale de grîu.

Combina lui este înzestrată cu un curățitor suplimentar de construcție originală, care reduce procentajul de corpuri străine la 1,8%. Pentru recoltarea paioaselor culcate, Hliustov a fixat pe stîngiștea ratorului niște cure de metal.

Hliustov a trecut de curînd la recoltarea grînelor de toamnă, care da o recoltă de 29 chintale pe hectare. De astă dată, el a largit pereții bucherului și i-a mărit capacitatea la 22 chintale. În timp ce bucherul se umple, soferul Artluhov ară timp să ducă grîul la arie și să se întoarcă, mai rămîindu-i chiar 10—15 minute de rezervă. Artluhov a marș și el bordul

camionului „G.A.Z.-51”, pîlînd astfel să încerce deodată toată cantitatea de grîu trasec. Buncherul este descărcat din mers, în șase zile, Artluhov a transportat 2.000 chintale grîne.

Colhoznicii și mecanizatorii și-au luat angajamentul să îndeplinească la timp planul de pregătire a cotelor de cereale.

În planul de muncă al S.M.T. Medvedovskaia, mai este trecută încă o sarcină de mare răspundere — dezmirișitul. Se știe că pe miriști se dezvoltă buruienile și paraziții culturilor agricole. Buruienile care au fost tăiate la strîngerea recoltei încep să crească mai tîrziu, iar spre toamnă ele fac sentințe. Ierburile perene continuă să crească și să se înmulțească prin mijlocurile rădăcinilor. Pe buruieni, își lasă ouăle insecte daunătoare culturilor, ierburile crescute pe miriști, seacă terenul.

Agrotehnica cere efectuarea dezmiriștului paralel cu strîngerea recoltei. După ce s-au strîns paiele de pe miriști, apar dezmiriștătoarele, care ară la o adîncime de 4—5 centimetri. Această adîncime este suficientă pentru ca buruienile să fie tăiate, iar semințele să fie astupate. O mare parte a acestor semințe, după ce au fost îngropate, încep să încolțească, astfel că ele vor fi distruse la ogoritul de toamnă, care urmează după dezmiriștit. Pentru a asigura dezmiriștului la timp, S.M.T. Medvedovskaia și toate S.M.T.-urile din Caucazul de Nord, Crimeea și din alte regiuni atasează la combină dezmiriștătoare cu discuri.

Pe ogoarele cu mult susai, pir și cu alte ierburii perene și ierburii anuale cu tulpini înalte, nu e suficient dezmiriștului la mică adîncime deoarece plantele cresc de-așă sînt tăiate la mică adîncime, cresc repede. De aceea, miriștea cu pir se lucrează cel mai bine cu dezmiriștătoarele cu discuri la adîncime de 10—12 centimetri. Tăierea la mică adîncime a rădăcinilor are ca urmare germinarea în masă a ierburilor. Mai tîrziu, cînd rădăcinile tăiate vor da năguri, acestea vor fi îngropați adînc în pămînt și acolo vor pieri din lipsă de aer. În cazul că ogorul este îmburuienat cu pir și volbură, cele mai bune rezultate le da aratul cu dezmiriștătoare cu corman la o adîncime de 9—12 centimetri.

Colhoznicii și mecanizatorii sovietici desfășoară cu succes, în același timp, și munca de strîngere a recoltei actuale, și aceea de pregătire a recoltei bogate din anul viitor.

Tribuna aplicării experienței sovietice

Să creăm condițiile tehnico-organizatorice pentru aplicarea largă a metodelor sovietice!

Muncitorii, inginerii și tehnicienii întreprinderii de fabricare și încălziminte „Stradunia” din Icaeni, regiunea Sucoava sînt convinși că extinderea largă și aplicarea creatoare a experienței și a metodelor înaintate de muncă ale oamenilor sovietici reprezintă o contribuție hotărîtoare la îndeplinirea cu succes a planului cincinal, la înflorirea și întărirea scumpei noastre Patrii, la creșterea nivelului de trai al oamenilor muncii.

Înca din anii trecuți, la întreprinderea noastră s-au introdus o serie de procedee și metode de lucru ale fruntașilor întrecerii socialiste din U.R.S.S.

Astfel, s-a acordat toată importanța organizării act-ului de calificare a muncitorilor la locul de muncă, după metoda Kotlear. După această metodă, în anul 1951 au fost instruiți 11 muncitori, în 1952, 27 muncitori, în 1953, 34 muncitori iar în 1954, pînă în prezent, 18 muncitori.

În urma aplicării acestei metode, s-a putut asigura numărul de muncitori calificați necesari sectorului de producere mecanică a încălziminte. Important este că există numeroși muncitori calificați, la mai multe faze de lucru. Din îndurările celor instruiți după metoda Kotlear, s-au evidențiat frunțași în întrecerea socialistă ca tov. Latu Dumtru, care, la rîndul său, a calificat alți 2 muncitori, sau ca tov. Oncu Silvia, care depășește zilnic planul cu 100 la sută, dînd produse de bună calitate.

Brigazile și cei peste 50 muncitori care lucrează după metoda de economisire inițiată de Lidia Korabelnikova au reușit să realizeze în primele cinci luni ale acestui an o economie de 61.279 c.n.p. piele, în valoarea de 70.834 lei, din care s-au economisit 2.234 procești de fete de încălziminte. În toată această, prețul de cost al produselor s-a micșorat.

Tot în spiritul reducerii prețului de cost, s-a introdus și s-a perfecționat în anul 1953, la sectorul încălziminte, banda gîslantă după metoda sovietică de lucru pe bandă. Aceasta a contribuit la reducerea duratei ciclului de producție și la creșterea productivității muncii cu 35 la sută față de anul 1950, cînd se lucra fără această instalație.

În îmbunătățirea calității produselor noastre, ne-a fost de un real ajutor aplicarea metodei sovietice Ciukliș, pentru realizarea de produse de calitate. La sectorul tăbăcării, metoda și aplicată de 59 muncitori. Metoda Skitev de control reciproc al calității (prelucrarea în lanț), și aplicată la sectorul încălziminte de majoritatea muncitorilor mecanici. Ca rezultat al aplicării acestor metode în luna mai 1954, calitatea încălziminte s-a îmbunătățit iar calitatea produselor sectorului de tăbăcărie a crescut cu 1 la sută față de plan.

Analiza felului cum s-au aplicat pînă acum metodele sovietice în întreprinderea noastră dezvăluie însă și numeroase lipsuri.

Astfel, în aplicarea metodei Kotlear, nu sînt respectate instrucțiunile privind împărțirea pe etape a perioadei de instruire, tinerea minimului teoretic și întocmirea evidenței respective (graficul, foaia de observații etc.), din care să se urmărească cum se dezvoltă muncitorul instruit, alți practici cit și teoretici.

Comitetul de întreprindere nu a urmărit îndeaproape ca muncitorul instruit să-și ridice nivelul cunoștințelor prin săli, să fie atras în rîndul cititorilor bibliotecii, sau la conferințele și consfătuirile tehnice ale cercului A.S.I.T. și ale cabinetului tehnic.

Metoda brigăzii de economii a Lidiei Korabelnikova și aplicată satisfăcător numai în sectorul de încălziminte, unde există o evidență bine pusă la muncă. În sectorul de tăbăcărie, deși se fac econo-

mii, acestea nu pot fi contabilizate și evidențiate din lipsa de evidență primară.

În aplicarea metodelor Ciukliș și Skitev, sînt deficitare a căror remediare are contribuții și mai mult la îmbunătățirea calității. Astfel, evidența rezultatelor nu este în ritm cu realizarea planului. Mai sînt unii tehnicieni din compartimentele înaschinate cu controlul calității, precum și maeștrii și revizorii care merg pe calea popularității legitime, neîntînd suficient de exigenții față de cei care dau produse de calitate necorespunzătoare.

Urmărirea aplicării metodelor sovietice se face de multe ori în mod birocratic și doar periodic, atunci cînd diferite organe ce întreprinderii date asupra rezultatelor obținute.

Nu trebuie trecut cu vederea și faptul că, din lipsa de preocupare a comitetului de întreprindere și a tehnicienilor, o serie de alte metode sovietice nu au fost aplicate, deși ele sînt unele adaptabile, iar altele specifice ramurii noastre de producție. Nu e străină de această lipsă nici, conducerea întreprinderii, care în această privință trebuie să manifeste mai multă înțelegere, lîmud din timpul măsurile tehnico-organizatorice în vederea aplicării metodelor sovietice.

Astfel, introducerea metodei Kovaliov pentru extinderea în masă a celor mai bune procedee de lucru ale muncitorilor fînțușari ar fi avut ca rezultat noi creșteri ale productivității muncii. Metoda Kuznetsov — de recondiționare a sculelor — putea fi adaptată în sectorul mecanic, avînd ca rezultat economisirea fondurilor pentru scule și deci o micșorare a prețului de cost.

De asemenea, nu s-a aplicat metoda sovietică Volzhina, specifică tăbăcării — metoda înaintată de lucru la tîmșul pielilor. Mai ales în sectorul tăbăcării minere, aplicarea acestei metode ar fi permis obținerea unei suprafețe mai mari de piele finită, deci reducerea prețului de cost și, pe de altă parte, ar fi făcut posibilă extinderea sistemului premial și în sectorul tăbăcării.

Bunele rezultate obținute prin aplicarea metodelor sovietice constituie un factor puternic în măsură să stimuleze preocuparea pentru extinderea metodelor de lucru sovietice în întreprinderea noastră. În cadrul întrecerii socialiste în cinstea marelui aniversării a zilei de 23 August, conducerea întreprinderii, comitetul de întreprindere, cercul A. R. L. U. S., cercul A.S.I.T., sub conducerea organizației de partid, și-au propus să ridice la un nivel superior munca de popularizare și aplicare a metodelor sovietice.

În acest sens ne-am propus sarcini cu termene concrete de îmbunătățire a aplicării metodelor existente, de extindere a lor pe baze mai concrete și științifice, generale și specifice.

Cercul A.R.L.U.S., cercul A.S.I.T. și cabinetul tehnic au un teren vast de acțiune în această direcție, ca propagandiști și mobilizatori activi al aplicării acestor metode. Organele tehnice din întreprindere trebuie să organizeze conferințe și consfătuiri tehnice și să urmărească aplicarea justă a acestor metode.

Conducerea întreprinderii îi revine sarcina de a sprijini această acțiune prin organizarea unei evidențe juste, din care să poată reieși clar roadele aplicării fiecărei metode.

În felul acesta, aplicarea înaintatelor metode sovietice va contribui la noi succese în întrecerea socialistă, la îndeplinirea planului la toți indicii și la ridicarea necontenită a nivelului de trai al oamenilor muncii din Patria noastră.

Nicolai ROBCIUC
direct-întreprindere „Stradunia”,
Icaeni, regiunea Sucoava

FOILETON

Palavrăgiul

TABLOUL I

(O cameră spațioasă. În dreapta un dulap, spre mijloc un birou. La birou stau fața-n față Vasile Mociu, secretarul raionului A.R.L.U.S. Tîrnăveni și Doina Sișu, instructoroarea la regiunea A.R.L.U.S. Stalin, sosită nu de mult în sediul raional).

Secretarul (grijuliu): Păreți obosită Instructoroarea (protestînd ușor): Nu... Secretarul: Totuși...

Instructoroarea (cîrmîndu-i vorba): Nu, tovarășe, nu sînt obosită, crede-mă! (după o clipă de tăcere, în care timp și-a pîlmibit dezapărea pe mîchua biroului). Sînt cam supărată.

Secretarul (surprins): Pe cine?... Instructoroarea (cu hotărîre): Pe dumneata!

Secretarul: S-ar putea?... Dar cu ce am greșit, mă rog?

Instructoroarea: Spune, tov. secretar, nu se ocupă de ajuns regiunea de dv? Nu vă îndrumă, nu vă sfătuiește, nu vă ajută?

Secretarul: I-auzi vorbă! (repetînd cu fidelitate). Ne îndrumă, ne sfătuiește, ne ajută!

Instructoroarea (stăpînindu-și nervenitatea): Păi, dacă vă îndrumă și vă ajută (nervată de-a binelea) de ce nu merge treaba? De ce scîrție?

Secretarul (stupefiat): La noi?... (zîmbînd pe sub mustață). S-a plîns cineva de noi?... De-ar vrea cineva să ne critice n-are ce, (radios) vorba ceea: este da-s-a terminat!

Instructoroarea (ridicînd din umeri): Așcută, tov. secretar, una și cu una fac două: ce ați făcut în ultima vreme, că eu nu prea văd.

Secretarul (vizibil mîhnit): Vorbii cu păcat, zău așa... Dar cu concursul de creație populară nu ne-am zburcumat? Dar cu popularizarea agrotehnicii sovietice nu ne-am ocupat? Da... Asta nu-mă, ca să dau un exemplu.

Instructoroarea (cu interes): V-ați ocupat de concurs?

Secretarul: Sigur că ne-am ocupat. Ce, nu concursul e cel mai important eveniment care trebuie să stea în centrul atenției și preocupărilor noastre? Nu uitați că nu e un concurs oarecare... De aceea și ducem o muncă atît de susținută pentru lămurirea și antrenarea unei mase cît mai largi...

Instructoroarea (întrerupîndu-l): Cu comisiile de organizare a concursului cum stați?

Secretarul: În rezulă! Numai eu personal am făcut vreo două.

Instructoroarea (întinzînd mîna): Fii bun și dă-mi procesele verbale... Aș vrea să văd cum te-ai orientat în alcătuirea comisiilor.

Secretarul (puțin fisticit): Procesul verbal?... Numai decît! (se uită în dreapta, în stînga, ridică o casie, apoi decîntă, iluminat). Da! ce nevoie aveți de procesul verbal? Mai proces verbal ca mine... Și apoi, de ce să vă deridezi vremea cît problema asta... a concursului. La drept vorbind, nu sînt și alte chestiuni importante? Ba, aș zice, incomparabil mai importante... de pildă, popularizarea agrotehnicii sovietice!

Instructoroarea (interesată): Ce-ați realizat în acest domeniu?

Secretarul (absorbînd de pronrile lui idei): Nu știu dacă vă dați seama cîte de plăcut s-a mergi în mijlocul țărînilor, așa cum am făcut eu, să stai cu ei de vorbă și să-i lămurim, să-l convingi...

Instructoroarea: Te referi probabil la vreo convorbire...

Secretarul (prompt): Natural!

Instructoroarea (curioasă): Și cam cîți țărîni muncitori au fost de față?

Secretarul: La convorbire? Păi să fi fost vreo patru, cinci...

Instructoroarea (ironică): Grozavă ispravă, n-am ce zice! (tîmșită). Patru-cinci... (revenindu-și). Și mai rog, pe ce temă s-a discutat?

Secretarul: Temă, temă anume n-ra fost, am vorbit noi așa, mai de una, mai de alta...

Instructoroarea (supărată): Asta nu mă e convorbire, e ta!tas...

Secretarul (dulceag): Nu știu, zău, de ce vă necăjiți! Sînt ele bune convorbirile sau alte asemenea, da' mă rog... fără grabă. Doar știți bine: pe țărîni trebuie să-l jeli cu bînzorul, mai pe-nelele... (convîns și retoric). După părerea mea sarcina urgență și de capetenie, trebuie să fie întărirea cercurilor!

Instructoroarea (gînditoare): Ei, da... Secretarul (mearșă): Cercul este veriga de bază. De el trebuie să ne prîndem, și așa am și făcut. Să vedeți cum am organizat cercul de la Vesesul: pahar, nu alta! Știi, n-aș vrea să exageriez, dar merge treaba și e evidentă membrilor, și colizațiile, toate.

Instructoroarea (învorțată deodată, expansivă): Am o idee!

Secretarul: Care?

Instructoroarea: Mergem să vizităm cercul!

Secretarul (bilbindu-se): Mi-minunat... (reflectînd). Da' nu acum... mîine dimineață.

Instructoroarea (veselă): S-a

Declarația de încheiere a conferinței de la Geneva

GENEVA (Agerpres). - TASS transmite declarația din 21 iulie 1954 de încheiere a conferinței de la Geneva în problema restabilirii păcii în Indochina...

1. Conferința ia nota de acordurile care pun capăt operațiilor militare în Cambodgia, Laos și Vietnam...

2. Conferința reamarcă cu satisfacție încetarea operațiilor militare în Cambodgia, Laos și Vietnam...

3. Conferința ia nota de declarațiile guvernelor Cambodgiei și Laosului cu privire la intenția lor de a lua măsuri care să permită tuturor cetățenilor să-și ocupe locul în comunitatea națională...

4. Conferința ia nota de prevederile acordului în legătură cu încetarea operațiilor militare în Vietnam...

5. Conferința ia nota de prevederile acordului în legătură cu încetarea operațiilor militare în Vietnam...

6. Conferința ia nota de prevederile acordului în legătură cu încetarea operațiilor militare în Vietnam...

7. Conferința ia nota de prevederile acordului în legătură cu încetarea operațiilor militare în Vietnam...

de demarcație este provizorie și nu poate fi considerată ca fiind într-o măsură oarecare o graniță politică sau teritorială...

7. Conferința declară că în ceea ce privește Vietnamul, reglementarea problemelor politice, realizată pe baza respectării principiilor independenței, unității și integrității teritoriale...

8. Prevederile acordului cu privire la încetarea operațiilor militare, care sunt îndreptate spre asigurarea protecției populației și bunurilor, trebuie îndeplinite în modul cel mai strict și cel mai ales să dea posibilitatea fiecăruia în Vietnam să aleagă un mod liber zona în care vrea să trăiască...

9. Autoritățile reprezentative competente din zonele de nord și de sud ale Vietnamului, precum și autoritățile din Laos și Cambodgia nu trebuie să permită persecutarea individuală sau colectivă a persoanelor sau a membrilor familiilor acestora...

10. Conferința ia nota de declarația guvernului Republicii Franceze potrivit căreia acesta din urmă este gata să-și retragă trupele de pe teritoriul Cambodgiei, Laosului și Vietnamului...

11. Conferința ia nota de declarația Guvernului Francez că la reglementarea tuturor problemelor legate de restabilirea și întărirea păcii în Cambodgia, Laos și Vietnam se va baza pe respectarea independenței și suveranității, unității și integrității teritoriale ale Cambodgiei, Laosului și Vietnamului...

12. În relațiile lor cu Cambodgia, Laosul și Vietnamul, fiecare din participanții la conferința de la Geneva își ia obligația să respecte suveranitatea, independența, unitatea și integritatea teritorială a statelor amintite și să se abțină de la orice amestec în treburile lor interne...

13. Participanții la conferință sunt de acord să se consulte între ei în legătură cu oricare chestiune care le va fi transmisă de comisiile internaționale de supraveghere și control pentru a examina măsurile care ar putea să se dovedească necesare pentru asigurarea și respectarea acordurilor...

Iranul sub amenințarea unor planuri aventuriste

În februarie anul trecut, Reeves Childs, diplomat american scos la pensie, și-a lăsat din fire. Nu știm ce anume l-a pus să scrie...

Fără a ține seama de caracterul furibund al acestei declarații, care constituie o manifestare tipică a politicii americane, „de poziții de forță”...

Acuțarea este dovedită de înfățișările din ultima vreme a unităților Statelor Unite în Iran. Urmind parca prevederile unui grafic...

Paralel cu construirea de baze militare, se desfășoară — tot sub conducerea consilierilor americani — reorganizarea intensă a armatei iraniene și sporirea efectivului ei.

Pe de altă parte, consilierii americani au fost alinați în adevărată măsură de faptul că în Iran există un curent de opinie publică care este împotriva planurilor americane...

Într-o ocazie însemnată reînnoșarea domeniului monopolurilor americane asupra Iranului și denaționalizarea industriei petroliere...

Pe de altă parte, americanii tind să lege planurile lor de „rezolvare a problemei petrolului” de tentativele de includere a Iranului într-un bloc agresiv...

Acușarea este dovedită de înfățișările din ultima vreme a unităților Statelor Unite în Iran. Urmind parca prevederile unui grafic...

Paralel cu construirea de baze militare, se desfășoară — tot sub conducerea consilierilor americani — reorganizarea intensă a armatei iraniene și sporirea efectivului ei.

Pe de altă parte, consilierii americani au fost alinați în adevărată măsură de faptul că în Iran există un curent de opinie publică care este împotriva planurilor americane...

Într-o ocazie însemnată reînnoșarea domeniului monopolurilor americane asupra Iranului și denaționalizarea industriei petroliere...

B. VASILIEV

Impotriva „comunității defensive europene”

Evenimentele ce se desfășoară în Europa apăsătoare constituie o mătură grăitoare a caracterului actual al proiectului sovietic al „Tratatului general european”...

O amenințare pentru independența Austriei

Buletinul Informativ al Federației Sindicatelor Mondiale relatează că declarația „Comitetului pentru unitatea sindicală”...

„Comunitatea defensivă europeană” — se subliniază în declarația „Comitetului” — reprezintă o schidare permanentă a Europei...

În întreaga țară răsună proteste impotriva refacerii asociațiilor fostilor soldați și ofițeri ai armatei hitleriste...

„Intilnirilor soldățești” organizate tot mai des în ultima vreme. Așa, de pildă, conferința funcționarilor de la întreprinderile industriale particulare din Viena...

glasul tinerilor patrioți ai Germaniei. Dirijorul central al Uniunii tineretului liber german (Germania occidentală) a publicat zilele trecute un apel în care cheamă toate organizațiile de tineret din apusul și răsăritul Germaniei...

Lupta din Italia. Luind nu de mult cuvântul în orașul Arezzo, Emilio Sereni, membru al Consiliului Mondial al Păcii, a arătat că proiectul de lege al ratificării Tratatului cu privire la crearea „comunității defensive europene”...

În numele a 400.000 de ferovieri din Anglia

La conferința anuală a sindicatului național al ferovierilor din Anglia a fost adoptată o rezoluție care condamnă politica de reînarmare a Germaniei occidentale...

(Extrase din articolul apărut în „Truth”)

Zelul unui lachou „sabant”

Zarul burgez vinez „Well-press”, a oferit cu citiva vreme în urmă, cu multă bunăvoință paginile sale unui „teoretician” al muzicii — profesorul Max Graf.

Preocupat de negarea a tot ce este austriac, profesorul nu a avut peșemee nici măcar timpul să consulte un simplu dicționar enciclopedic măcar și popularul „Mayers Lexikon”...

„Cugetările sumbre ale revistei americane „Life” o lista a acestor parteneri: „In Asia, sud-estul și sudul Chinei”...

Alister Cook, ziarist și comentator al posturilor de radio engleze, bine cunoscut cercătorilor burgeze, a fost trimis de redacția ziarului „Manchester Guardian” în Statele Unite...

„Cugetările sumbre ale revistei americane „Life” o lista a acestor parteneri: „In Asia, sud-estul și sudul Chinei”...

Note

„Un bluf fără pereche”

Acesta este titlul unui articol al revistei „Box-sport” — organul oficial al Uniunii vestgermane a boxerilor, articol consacrat unitii din „turneele” boxerilor americani în Germania occidentală...

În ultimul timp, în orașele vestgermane fac adesea exhibiții echipe de boxeri americani, în componența cărora intră dubios de multe „stele” ale ringului american...

Si iată că gala de box începută Mieser King, conducătorul echipei americane, face o seamă de plecături din cele mai elegante și își prezintă vestigiile „regii” ai sportului cu manșii înținat la culme...

Explicația era limpede: din cel zece oameni ai echipei americane doar unul era american — Kinnard, un boxer profesionist de categoria mijlocie...

Moris Late la microfon

Alister Cook, ziarist și comentator al posturilor de radio engleze, bine cunoscut cercătorilor burgeze, a fost trimis de redacția ziarului „Manchester Guardian” în Statele Unite...

„Cugetările sumbre ale revistei americane „Life” o lista a acestor parteneri: „In Asia, sud-estul și sudul Chinei”...

Alister Cook, ziarist și comentator al posturilor de radio engleze, bine cunoscut cercătorilor burgeze, a fost trimis de redacția ziarului „Manchester Guardian” în Statele Unite...

„Cugetările sumbre ale revistei americane „Life” o lista a acestor parteneri: „In Asia, sud-estul și sudul Chinei”...

Zece ani de la eliberarea Poloniei

Poporul fratelui polonez sărbătorește și împlinește un deceniu de la eliberarea sa de sub robia fascistă. Cu ocazia aniversării...

După îndeplinirea primului plan cincinal, poporul polonez a putut porni la îndeplinirea planului de 6 ani de dezvoltare a economiei naționale...

În centrul Varșoviei se înalță marea clădire a Palatului Culturii și Științei — dar prietenese al Uniunii Sovietice...

rămășiilor feudale la țară — prezențe pentru un puternic avânt al agriculturii, pentru transformarea socialistă a satului...

Poporul român participă cu frățească dragoste la marea sărbătoare a poporului polonez. Legături de trainică prietene înseamnă ambele popoare...

Poporul român participă cu frățească dragoste la marea sărbătoare a poporului polonez. Legături de trainică prietene înseamnă ambele popoare...